

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΡΟΣ ΑΠΟΔΗΜΟΥΝΤΑ.

Αγαπητέ,

Ἐννοεῖς ὅτι μία ἀπὸ τὰς πρώτας ἐπιθυμίας μου ἦτο νὰ ἴδω τὴν Βουλὴν τῶν Ἑλλήνων καὶ νὰ παραστῶ εἰς μίαν τῶν συνεδριῶν τῆς. Ἀλλὰ πῶς νὰ εἰσέλθω εἰς τὸ Βουλευτήριον; Δὲν εἴμαι διπλωμάτης — δυστυχῶς — διὰ ν' ἀνέλθω εἰς τὸ θεωρεῖον τῶν διπλωματῶν, οὔτε πρώην βουλευτής — εύτυχῶς — διὰς λάβω θέσιν ἐν τῷ θεωρεῖῳ αὐτῶν· δὲν εἶναι δὲ οὔτε ἀξιωματικός οὔτε κυρία διπλωμάτης βαθμοῦ ἢ φύλου. Ἐμενεν ἀκόμη τὸ θεωρεῖον τοῦ λαοῦ· ἡξεύρεις πολὺ καλὰ τὰς περὶ ισότητος ιδέας μου, ἡξεύρεις ὅτι ἔχω δημοκρατικὸν αἷμα μέσα εἰς τὰς φλέβας μου, τὸ δόποιον ἔξανίσταται εἰς πᾶσαν ἀδικίαν κατὰ τῶν πτωχῶν καὶ ταπεινῶν· ἀλλὰ μετά τίνος ἐρυθράματος σοὶ ὁμολογῶ ὅτι ἀλλο πρᾶγμα εἶναι νὰ ἐνθουσιᾷ τις ὑπὲρ τῆς ισότητος, μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν ἐνδὸς θαυμασίας εὐγλώτου κεφαλαίου τῆς ιστορίας τῆς γαλλικῆς ἐπαναστάσεως τοῦ Michelet, ἐντὸς θερμοῦ καὶ κολῶς ἐκευασμένου σπουδαστηρίου; παρὰ τὸ ἀχνίζον τέον, καὶ ἀλλο νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ θεωρεῖον τοῦ λαοῦ τοῦ ἐν Ἀθήναις Βουλευτηρίου καὶ νὰ συμφυρθῇ μετὰ τῶν συνωστιζομένων ἐν αὐτῷ. Οἱ δαμάνες τοῦ θεωρείου τούτου, πλὴν σπανίων ἔξαιρέσεων, εἶναι ἡ ὑποστάθμη τοῦ λαοῦ, πειναλέοι παυσανίαι, σκαιὰ καὶ φανατικά δργανα τῆς πολιτικῆς, μὲ χυδαίας πολλάκις καὶ ἀντιπαθητικά μορφάς, μὲ βαρείας καὶ ὄζωδεις μαγκούρας εἰς τὴν χειραρχούνται ἐκεὶ οὐχὶ διὰ νὰ παραστῶσιν νηφάλιοι ἀκροάται καὶ θεαταὶ τῶν βουλῶν τῶν πατέρων τοῦ ἔθνους, ἀλλὰ μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ θορυβήσωσι, νὰ χειροκροτήσωσι, νὰ ποδοκροτήσωσι· δταν τὸ σκάνδαλον φθάσῃ εἰς ὁργὴν, δταν ἐνταδῇ μέχρις ἀνευλαβοῦς ἀναρίζεως εἰς τὰς συζητήσεις, τότε τὸ Προεδρεῖον διατάσσει τὴν ἐκκένωσιν τοῦ θορυβοῦντος ἀκροατηρίου, ἥτις ἐκτελεῖται πάραντα manu militari, ὑπὸ τῆς φρουρᾶς τοῦ Βουλευτηρίου. Πρόσθες εἰς ταῦτα τὴν ἀπειλούσαν τὴν δίνα ὀσμὴν ἀπλύτου σαρκός, πρόσθες καὶ μικρούς τινας κινητούς κινδύνους καὶ ὃτι ἐννοήσῃς διατί ἐφάνην ἀνακόλουθος εἰς τὰς φιλολάους ἀρχάς μου.

Ἐμενε μόνον τὸ θεωρεῖον τῶν δημοσιογράφων. "Αν καὶ τόσον δημοσιογράφος δσον ἀξιωματικός ἡ κυρία, ἐν τούτοις κατώρθωσα νὰ βάλω εἰς τὸ χέρι ἐν δημοσιογραφικὸν εἰσιτήριον καὶ μετὰ γνωστοῦ μοὶ δημοσιογράφου, συντάκτου τῶν πρακτικῶν τῆς Βουλῆς μιᾶς τῶν καλλίστων ἀθηναϊκῶν ἐφημερίδων, δευθύνθημεν εἰς τὸ Βουλευτήριον.

Ἡξεύρεις ἵσως ὅτι τὸ Βουλευτήριον κεῖται ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου, ἔχον εύρυ προαύλιον, καὶ ἀρκετὰ καλὰ μαρμάρινα προπύλαια.

Τὸ προαύλιον ἦτο ἀνάπλεων ἀνθρώπων πάσης φυσιογνωμίας καὶ πάσης ἐνδυμασίας. Εἰς τὰς κάτω βαθμίδας τῆς μαρμαρίνης κλίμακος ἵσταντο χωρυφύλακες μὲ λοφίον, μὲ ἐφ' ὅπλου λόγχην καὶ εἰς ἀξιωματικός. Ἀνωτέρω ἵσταντο ἀστυνομικοὶ κλητῆρες μὲ τὸν καταπόρφυρον ἐπενδύτην των. Τὸ πλήθος ἀνυπομονοῦν προσπαθεῖ ν' ἀνέλθῃ, ἀλλ' οἱ στρατιῶται ἀνθίστανται, τολμηροί τινες ἐφορμῶσι, ἀλλὰ τότε οἱ στρατιῶται προτείνουσι κατὰ τοῦ στήθους αὐτῶν τὴν λόγχην.

'Ο φίλος μου δημοσιογράφος ἔξαγγέλλει μετά τίνος ἀξιοπρεπείας τὸν δημοσιογραφικὸν μας τίτλον· ἀλλ' οἱ στρατιῶται δὲν ἐννοοῦν ἀπ' αὐτό· εἰς ἐν δὲ βῆμά του διὰς ἀνέλθῃ τὴν πρώτην βαθμίδα, ή στίλβουσα χαλυβδίνη γιφολόγχη ἐπιτάσσει εἰς αὐτὸν νὰ μείνῃ εἰς τὴν θέσιν του.

Τὴν στιγμὴν ἔκεινην ψιθυρισμοὶ ἀκούονται, τὸ πλήθος διασπάται εἰς δύο πτέρυγας, ἄμαξα διελαύνει διὰ μέσου αὐτοῦ, κατέρχεται ὁ πρωθυπουργός κ. Δηλιγιάννης, δν πολλοὶ ἐκ τοῦ πλήθους χαιρετῶσιν ἀποκαλυπτόμενοι, ή ἄμαξα στρέφεται καὶ διέρχεται αὖθις διὰ μέσου τῶν ἑκατέρων ἀνθρωπίνων τοίχων, ἀλλὰ μετὰ τὴν ἔξοδον αὐτῆς ἐκ τοῦ περιβόλου ή ζῶσα ἔκεινη μάζα συνενοῦται πάλιν καὶ συρπίγνυται.

— 'Η συνεδρίασις θ' ἀρχίσῃ! λέγω εἰς τὸν δημοσιογράφον μετ' ἀπελπισίας. Καὶ δὲν ὃτι προφθάσωρεν! Καὶ εἶναι ἡ πρώτη συνεδρίασις τῆς Βουλῆς!

— 'Ελατε μαζί μου, μοὶ λέγει.

'Ωδοῦντες καὶ ωδούμενοι, διαγκωνίζοντες καὶ διαγκωνίζομενοι ἔξερχομεθα τοῦ προαυλίου καὶ διευθυνούμεθα εἰς τὴν διπισθίαν εἰσοδον τοῦ Βουλευτηρίου, τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κολοκοτρώνη κειμένην.

Δὲν κάμνω ὑπερβολὴν ἀν εἴπω ὅτι ἔκει ἀνέμενον ὑπὲρ τοὺς ἔξακοσίους ἀνθρώπους. Παντοῖοι τύποι καὶ ἀναβολαί· τινὲς μὲ ἀγριωπές φυσιογνωμίας, μὲ ἐστρημένους μύστακας ἀλλοι μὲ πλίδια εἰς τὴν κεφαλήν, πολλοὶ μὲ φουστανέλλας καὶ τσαρούχια, πολλοὶ ἐπίσης μὲ πλατείας ἀναξυρίδας καὶ ὑψηλὰ ὑποδήματα, μὲ ὑψηλὸν ἐπτυγμένον φέσιον, πιθανῶς Κρήτες.

Η βαρεῖα ὑδρα μένει κλειδωμένη· διὰ τῶν κιγκλίδων τῶν διαδρόμων, ἑκατέρων, διακρίγονται στρατιῶται τῆς φρουρᾶς.

'Υπῆρχον ἀνθρώποι ἀναμένοντες ἔκει ἀπὸ τῆς μεσημβρίας καὶ ἦτο ἥδη τρίτη καὶ ἡμίσεια! Γογγυσμοὶ, βλασφημίαι ἀκούονται, ὕβρεις εἰκονικαὶ ἐν τῇ τραχύτητι καὶ τῇ τόλμῃ τῆς ἐκφράσεως· ἐπὶ τέλους, μετὰ βαρύν κρότον κλειδός, ή ὑδρα ἀνοίγεται, τὸ πλήθος κραδαίνεται καὶ σιγκλονεῖται ισχυρῶς καὶ ἀρχίζει συνωστισμός καὶ πάλι πεισματώδης, τίς νὰ πρωτοέμβῃ. 'Ημίσεια ὥρα ἐδέσθε νὰ παρέλθῃ ἔως ὅτου ἔλθῃ ἡ σειρά μας.

Άλλα τώρα ἥρχιζε τὸ κακόν. Φαντάσθητι στενοτάτην κλίμακα, ἐλικοειδῶς ἀνερχομένην, ἐν ἡ κινδυνεύεις ἀνὰ πᾶν βῆμα νὰ θραύσῃ τὴν κεφαλήν σου· φαντάσθητι ὅτι ἡ κλίμαξ αὐτῇ φέρει καὶ πρὸς τὸ θεωρεῖον τῶν ἀνωτέρων ὑπαλλήλων, τὸ ὄποιον κατὰ τὴν première ἔκεινην τῆς Βουλῆς, ἐπληρώθη παντοδαποῦ συμφύρωματος· 'Ἐφθάσαμεν τέλος εἰς τὸ δημοσιογραφικὸν θεωρεῖον· καὶ τί βλέπω; τριακοσίους τούλαχιστον ἀνθρώπους, γέροντας, παιδία, tutti frutti. Πρὸς στιγμὴν ταλαιπώτω τὴν Ἑλλάδα διότι ἡ ἀναβολὴ αὐτῶν μοὶ ἀναμπνήσκει τοὺς ὑποψηφίους τῆς πείνης τοῦ γερμανοῦ Αὐτοκράτορος, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἡσύχασα βεβαιώθεις ὅτι ἡσαν δημοσιογράφοι δσον καὶ ἐγώ.

Κάθημαι εἰς μίαν θέσιν καὶ περισκοπῶ· κάτω οι βουλευταὶ εἰς δύο πτέρυγας δημοριμένοι· ή μία πυκνή, συμπαγής, ή κιβερνητική, ή ἐτέρα ὀραιά, πολὺ ὀραιά, ή τῆς ἀντιπολιτεύσεως. Τὸ Βουλευτήριον ἐντὸς εἶναι εἰδος

άμφιδεάτρου, τὰ θεωρεῖα, ἄτινα σοὶ ἀπηρίθμησα ἥδη περιθέουσι κυκλοτερῶς τὸ οἰκοδόμημα, κάτω δὲ εἶνε ἡ παλαιότερα, παλαιότερα τοῦ λόγου, ἡτις ὅμως κάποτε, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις κοινοβουλίοις ἄλλως, δὲν ἀποκλείει καὶ τὴν συνεργασίαν τῶν χειρῶν. Δύο πελώριοι κίονες ὑποστηρίζουσι τὸ κτίριον καὶ τέσσαρες ἡλεκτρικοί φανοὶ διαχέουσι τὸ ἀπλετον φῶς των. Ἡ ἀκουστικὴ τοῦ Βουλευτηρίου δὲν εἶνε πρώτης τάξεως, πολλὰ δὲ παράπονα ἀκούνονται ἀπὸ πολλοῦ κατ’ αὐτῆς, καὶ πολλαὶ ἀπόπειραι ἔγενοντο πρὸς διόρθωσιν τοῦ κακοῦ. Πόσον καὶ κατὰ τοῦτο ὑστεροῦμεν τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, οἵτινες ἀνεδείχθησαν ἀνυπέρβλητοι ἀριστοτέχναι καὶ ἐν τῇ ἀκουστικῇ, ὡς μαρτυροῦσι τὰ ἔρειπια τῶν θεάτρων ἐν οἷς εἶνε δυνατὸν νὰ δοκιμασθῇ αὕτη! . . .

Ο πρόεδρος κάθηται ἐπὶ τοῦ ὑψηλοῦ προεδρείου· πρὸ αὐτοῦ χαρημότερον, εἶνε τὸ βουλευτικὸν βῆμα.

Ἄπὸ τοῦ θεωρείου μου ἐπιβλέπω τοὺς κάτωθι βουλευτάς· κεφαλαὶ πυκνότριχες, φαλακραὶ, πολιάι, μὲ ἐπιμερελημένην χωρίστραν, διτὶ θέλης. Εἰς τὴν δεξιὰ τοῦ προεδρείου πτέρυγα διακρίνω τὸν κ. Τρικούπην, οὐχὶ στυγνὸν καὶ κατηφῆ, ὡς θὰ ὑπέθετέ τις μετὰ τὴν βαρεῖαν ἱτταν ἦν ὑπέστη, ἀλλὰ φαιδρῶς συνδιαλεγόμενον μετὰ τῶν παρ’ αὐτῷ, ἐπὶ τοῦ πρώτου ἐπίσης βάθρου καθημένων κ. κ. Βουληπιώτου καὶ Θεοτόκη, πρώην συνυπουργῶν αὐτοῦ. Ἐν τῇ ἀριστερᾷ τοῦ προεδρείου πτέρυγι διακρίνω τὸν κ. Δηλιγιάννην μὲ τὰς παλλείκους παραγναθίδας καὶ τὸ στίλβον κρανίον, τοὺς ὑπουργοὺς κ. κ. Καραπάγον, Δελλγεώργην κτλ.

Κρούνεται ὁ κώδων, ἀρχεται ἡ συνεδρία.

Βραδύτερον, δταν ἡ Βουλὴ εἰσέλθῃ εἰς τὰς ἀληθῶς κοινοβουλευτικὰς ἐργασίας της, θὰ προσπαθήσω νὰ σοὶ παράσχω ἀκριβῶς πως ιδέαν τῶν συνεδριάσεων τῆς ἐλληνικῆς Βουλῆς· τώρα αὕτη συνεδριάζει οὐχὶ ὡς νομοθετικὸν σῶμα ἀλλ’ ὡς δικαστικόν, ἔξελέγχον τὸ ἔγκυρον τῶν ἐκλογῶν.

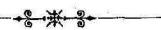
A propos. Ἀνέγνωσες τὰς ἀγγλικὰς ἐφημερίδας;

Χαράν μεγάλην ἐνεποίησεν ἐνταῦθα ἡ ἐπίκλησις τοῦ ἀγγλοῦ πολιτευτοῦ Φρειδερίκου Χάρισσον ὥπως ἀποδοθῶσι τῇ Ἑλλάδι τὰ λεγόμενα ἐλγίνεια μάρμαρα, δηλαδὴ αἱ μετῶπαι τοῦ Παρθενῶνος, δις ἡροπασεν ὁ διαβόητος Ἀγγλος, ἐν δυσχερέσι χρόνοις τῆς Ἑλλάδος, δωρήσας ἀντ’ αὐτῶν, ἐκ τύφεως συνειδότος βεβαίως, εἰς τὴν πόλιν ἦν ἐρήμου ἐν σκαιότατον ὀρολόγιον, ἐστημένον ἐν τῇ ἀγορᾷ καὶ καὶν πρὸ τινῶν ἐτῶν κατὰ τὴν ἀποτεφρώσασαν τὴν ἀγορὰν ταύτην πυρκαϊάν. Ἡ Σημαία τοῦ Λονδίνου ἐνθουσιωδῶς ἐπικροτοῦσα εἰς τὴν γενναίαν πρότασιν τοῦ φιλέλληνος ἀγγλου ὑποστηρίζει τὸ ἐπιχείρημα αὐτοῦ ὅτι ἡ ἀρπαγὴ δὲν ἀποτελεῖ

δικαίωμα. Οἱ θέλοντες νὰ ἔξαγνίσωσι τὴν μνήμην τοῦ Ἐλγίνου δισχυρίζοντο ὅτι ἡ ἀρπαγὴ αὐτὴ ἐγένετο πρὸς τὸ συμφέρον τῆς τέχνης, πρὸς διάσωσιν τῶν πολυτίμων κειμηλίων ἢ ἐπικειμένου ὀλέθρου. "Ολοὶ ήξεύρομεν ὅτι ὅλα αὐτὰ εἶνε κολοκύνθια ὥπας λέγομεν κοινῶς, διότι ὁ Ἐλγίνος ἐσύλησε καὶ ὅσα δὲν διέτρεχον κανένα κίνδυνον, ἀλλ’ ὅσα ἐθεώρει κατάλληλα εἰς πλήρωσιν τοῦ βαλαντίου του. Άλλα σήμερον ἀκριβῶς αὐτὴ ἡ ἀγάπη πρὸς τὸ θεσπέσιον καὶ αἰώνιον κάλλος τῶν ἔργων τοῦ Φειδίου ἀπαιτεῖ τὴν ἐπιστροφὴν εἰς τὴν ἀρχαίαν κατοικίαν των. Παρετηρήθη ὅτι τὸ ὑγρὸν καὶ όμιχλῶδες κλῖμα τοῦ Λονδίνου, ὀλευθριώτατον εἰς πᾶν λίθινον ἔργον, ἥρχισε νὰ ἐπιδρῇ καὶ ἐπὶ τῶν ἐλγινείων μαρμάρων. Μέλας καὶ φθοροποιὸς εὐρώς καλύπτει τ’ ἀνάγλυφα τοῦ Παρθενῶνος, διαβιβρώσκων κατὰ μικρὸν αὐτά. Γράφεις ἀκόμη στίχους; ίδού θέρα διὰ ποίησιν: Τὰ ἀνάγλυφα φρίσσοντα ἐν τῇ ὑγρᾷ φυλακῇ των, νοσταλγοῦσι καὶ φθίνουσι, καὶ ὀνειροπολοῦσι τὸν ἔξοχον βράχον ἐφ’ οὐ τὰ ἐτοποδέτησεν, ἐν χρόνοις μεγάλοις, ἡ μεγαλοφυΐα, καὶ ἐφ’ οὐ ἐδέχθησαν τὸν ἐνθουσιασμὸν τοῦ καλλιτεχνικωτέρου λαοῦ τῆς ὑφηλίου, ὀνειροπολοῦσι τὰς θωπευτικὰς ἀκτίνας ἀθηναϊκού ἥλιου, τοῦ αὐτοῦ ὅστις τὰ ἐθέρμανεν ἐπὶ αἰώνας δλους, τὸν μαγικὸν περὶ αὐτὰ δρίζοντα, τὴν γραφικὴν φύσιν, τὸν λείως στίλβοντα ἐν ἀνόπτῳ Σαρωνικόν! . . .

Σὲ φιλῶ. Σός.
Παρπίδημος.

ΥΓ. "Εμαδες μὲ ποῖον ἐνθουσιασμὸν ὑπεδέχθησαν οἱ Ἑλληνες ἐν Αἰγύπτῳ τὸν μετὰ τοῦ διαδόχου τῆς Ρωσίας περιοδεύοντα βασιλόπαιδα Γεώργιον; Τί ἀληθεῖς κραυγαὶ τῆς καρδίας ἡσαν αἱ ἐπευφημίαι ἐκεῖναι, τί ἔξομολογήσεις ψυχῶν ἡσαν αἱ φρενητιώδεις ἐκεῖναι ζητῶκραυγαί. Άλλα καὶ τί λεβέντης εἶνε, νὰ τὸν ιδῆς. 'Ψηλός, πολὺ ὑψηλός, ρωμαλέος, ἡγεμονικὸν παράστημα ὄνομα καὶ πρᾶγμα. Ψυχὴ ἀφελής, χαρακτήρεις ἀπέριτος, ἀληθῆς ναύτης. Τὸ λέγει, τὸ καυχᾶται ὅτι εἶνε ναύτης· ἔχει τὸν ἐνθουσιασμὸν τοῦ προορισμοῦ εἰς δν τὸν ἐταξεν ἡ πατρὶς καὶ ἡ καρδία του. Καὶ εἶνε θαυμασία ἡ ιδέα τῶν ἐν Αἰγύπτῳ Ἑλλήνων νὰ προσενέγκωσιν εἰς τὸ θαλασσοχαρὲς βασιλόπουλόν μας, ἀντὶ ἀλλού δώρου διὰ κοινοῦ ἐράνου, πέντε τορπιλοβόλα. 'Ο ἐνθουσιασμὸς εἶνε μέγας. Εἰς κουρεύς προσήνεγκεν ηδη 100 φράγκα. Μετ’ ὀλίγον ἥταν ἔλθωσι καὶ αἱ χιλιάδες. 'Αγαθῆ τύχη! 'Ἐννοοῦν ἐπὶ τέλους οἱ Ἑλληνες ὅτι τὸ θέριον πρέπει νὰ γίνη ισχυρόν. Φθάνει πλέον ἡ αἰώνια ἐλευθεριότης πρὸς τὰ φιλανθρωπικὰ καταστήματα ὥσει ὅλη ἡ Ἑλλάς νὰ ἡτο λαός ἀναπήρων! . . .

ΕΑΡΙΝΑ ΚΥΜΑΤΑ.

Μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΒΑΝ ΤΟΥΡΓΕΝΙΕΦ.

(Συνέχεια.)

Αὐτὸς ὁ περίπατος καὶ αὐτὴ ἡ συνδιάλεξις διήρκεσαν πλέον ἡ μίαν ώραν. Οὗτε μίαν μόνην φοράν δὲν ἐστεμάτησαν, ἀλλ’ ἐπορεύοντο ἀκαταπανθωτος περαιτέρω διὰ μέσων τῶν ἀτελευτήτων διαδρόμων τοῦ ἀνδρίου, δὲ μὲν ἀναβαίνοντες ὅψιν τοῦ καταβαίνοντος τοῦ Τζέμπρου τοῦ ποτέ δὲν εἶχε περιπατήση ἀκόμη τόσον πολὺ . . . καὶ τώρα αὐτὴ ἡ γυνὴ τῶν ἐλαζενέων ἔξι

κοιλάδα καὶ διεισδύοντες εἰς τὴν ἀδιαπέραστον σκιάν τῶν δένδρων — καὶ πάντοτε κρατούμενοι ἀπὸ τῶν βραχιόνων. 'Απὸ καρποῦ εἰς καρπὸν ὁ Σανίν φργίζετο κατὰ τοῦ ἑστοῦ του: μὲ τὴν Τζέμπραν του, μὲ τὴν ἀγαπητὴν του Τζέμπραν ποτὲ δὲν εἶχε περιπατήση ἀκόμη τόσον πολὺ . . . καὶ τώρα αὐτὴ ἡ γυνὴ τῶν ἐλαζενέων ἔξι